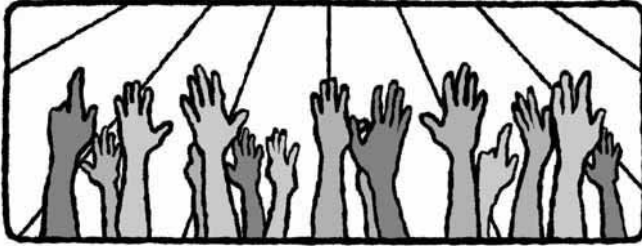

Aanbidding sonder einde

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Psalm 134, Jesaja 42:10-12, Openbaring 14:3, Psalm 15, Psalm 101:1-3, Psalm 96, Openbaring 14:6-12, asook Johannes 4:23 en 24.

Geheeteks: “Ek wil sing tot eer van die Here solank as ek lewe, ek wil psalm sing tot eer van my God solank as ek daar is” (*Psalm 104:33, OAB*).

Namate ’n mens toeneem in die belewenis van God se genade en krag, wil jy saam met die psalmdigter vra: “Hoe sal ek die Here vergoed vir al sy weldade aan my?” (*Ps. 116:12, NAB*). Uiteraard is die respons hierop om ’n lewe van doelbewuste getrouheid aan God te lei.

In Psalms is Israel nie net ’n nasie nie, maar “die volle vergadering” (*Ps. 22:23 en 26, NAB; of “n groot byeenkoms” in AFR20; Ps. 35:18*). Dit bring Israel se hoofroeping na vore, naamlik om die Here te prys en teenoor die ander nasies van Hom te getuig, aangesien die Here begeer dat alle nasies by die volk se aanbidding sal aansluit. Die volk is al die regverdige, elkeen wat die Here aanbid en wie se hoop in Hom en sy liefde gegrond is.

Om die Here in die gemeente te dien, word hier as die ideale vorm van aanbidding gesien. Dit beteken egter nie dat die individu se gebede en lofprysings as lid van Israel minder betekenis het nie. Die rol van individuele stiltetyd (of boekevat) is weliswaar om stukrag aan gemeenskaplike aanbidding te gee deur gesamentlike lofprysing te vernuwe (*Ps. 22:23 en 26*). Dit is egter ’n wisselwerking, aangesien die volle potensiaal van individuele aanbidding ontgin word juis omdat dit nou met gemeenskaplike aanbidding verweef is. Die aanbidgende gemeenskap van gelowiges word ook “die kring van opregtes” genoem (*Ps. 111:1, AFR20*). Die opregtes ken die Here (*Ps. 36:10*) en Hy ken hulle (*Ps. 37:18*), iets wat elke sy van hul lewens deurdring.

*Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 23 Maart.

Hef julle hande op na die heiligdom

Lees Psalm 134. Waar word die Here in hierdie psalm aanbid? Waartoe lei die aanbidding van die Here?

Psalm 134 herinner aan die Aäronitiese priesterlike seëning wat in **Numeri 6:24-26** (asook in *Ps. 67:1*) genoem word, en beklemtoon seënwense as die grondbeginsel en verlangde uitkoms van die band tussen God en Israel. Die mense seën die Here in die heiligdom en die Here seën sy volk vanuit Sion. God se seëninge betrek alle lewe op aarde aangesien Hy die Skepper van hemel en aarde is. Die verwysing na Sion as die setel van spesiale seëninge onderstreep die Here se verbondsverhouding met sy volk. Dit is dus binne die verbond van genade dat Israel die voorreg benut om die Here te seën, asook deur Hom geseën te word.

Lees Psalm 18:1, Psalm 36:1, Psalm 113:1, Psalm 134:1 en 2, asook Psalm 135:1 en 2. Hoe word die aanbidders hier uitgebeeld?

Psalms beeld dikwels die aanbidders as diensknegte (of dienaars) van die Here uit. Die sinsnede “wat snags diens verrig in die huis van die Here” (*Ps. 134:1, AFR20*) verwys bes moontlik na die Levitiese nagwagte (*1 Kron. 9:23-27*) of na die lofprysing wat beide bedags en snags in die tempel aan die Here gebring is (*vers 33*).

Siende dat die Israeliete die ongesiene God aanbid het, Hy wat nie met aardse dinge uitgebeeld kan word nie, moes die heiligdom die majesteit van God weerspieël en ’n veilige omgewing skep waarin sondige mense hul Hemelkoning kon nader. Hierdie ontmoeting is deur God Self in werking gestel, en is deur sy wette en bepalings gereguleer.

“Kom na Hom toe, die lewende steen, wat deur die mense afgekeur is, maar deur God vir die ereplek uitverkies is. Laat julle as lewende stene opbou tot ’n geestelike huis, om ’n heilige priesterdom te wees en geestelike offers te bring wat deur Jesus Christus vir God welgevallig is” (*1 Pet. 2:4 en 5, NAB*). Wat ons hier het, danksy Petrus, is ’n Nuwe-Testamentiese uitdrukking van dieselfde idees as wat in die aangebode psalms verskyn: die volk van God, wat Petrus ’n heilige priesterdom noem, bring lof en dank aan die Here Jesus Christus as hul Skepper en Verlosser, vir al die weldade wat Hy vir hulle verrig het

As Nuwe-Testamentiese gelowiges het ons ook ’n priesterlike rol in die opsig dat ons geroep word om as tussengangers-in-die-kleine op te tree, ten einde die blye boodskap op ’n verstaanbare wyse aan die wêreld oor te dra. Wat is die doeltreffendste manier om dit te doen?

Sing 'n nuwe lied aan die Here

Lees Psalm 33:3, Psalm 40:3, Psalm 96:1, Psalm 98:1, Psalm 144:9 en Psalm 149:1. Wat is die deurlopende motief in hierdie tekseverse?

Psalms sê die mense aan om 'n “nuwe lied” te sing. Wat is dié “nuwe lied” waarvan die psalms hier praat? Die rede vir hierdie “nuwe lied” is die hernude erkenning van die Here se majesteit en opperheerskappy oor die ganse aarde, en dankbaarheid vir die sorg en verlossing wat Hy as Skepper en Regter oor die aarde gee. Bevryding uit die hand van 'n mens se vyande en van die dood, en die spesiale aansien wat God aan Israel skenk, is enkele van die meer persoonlike redes om dié “nuwe lied” te sing. Hoewel ander liedere ook die Here vir sy goedertierenheid en wonderdade prys, is hierdie “nuwe lied” iets spesiaals, en gee uiting aan 'n nuutgevonde vreugde asook die belofte van hernude toewyding aan God. Hierdie hernude belewenis van die redding wat God bring, inspireer die mense om die Here as hul Skepper en Koning te erken. Die deurlopende temas in die tipe psalms wat van “'n nuwe lied” praat, is o.a. vertrouwe in God, lofprysing vir sy wonderdade en bevryding van ongesteldhede.

Lees Jesaja 42:10-12, Openbaring 5:9 en Openbaring 14:3. Watter afleidings kan 'n mens oor dié “nuwe lied” in die gelese skrifgedeeltes maak?

God se volk, Israel, word op 'n liefderyke wyse as “die volk wat na aan Hom is” beskrywe (*Ps. 148:14, AFR20*) Wat impliseer die psalmdigter hiermee? Dat uit die ganse skepping, Israel die hoogste posisie beklee en derhalwe onder die grootste verpligting verkeer, en ook die grootste voorreg geniet, om die Here te loof en prys. In elke geslag moedig die Bybel gelowiges aan om dié nuwe lied tot eer van hul Verlosser te sing, een wat hul persoonlike getuienis oor redding deur die bloed van die Lam oordra. Hierdie “nuwe lied” kan letterlik op 'n splinternuwe loflied neerkom, een wat niemand nog ooit gehoor het nie; 'n lied wat 'n aangrypende, eerstehandse belewenis van die Here se genade herdenk. Daarbenewens kan dié “nuwe lied” ook die koestering van 'n toekoms hoop wees, in welke geval die nuutheid van daardie lied met 'n uitsien te make het — na die unieke, ongeëwenaarde belewenis van God se komende majesteit. Ware aanbidding gaan verder as brandoffers en offerhandes, en weerspieël 'n lewende verhouding met God, 'n band wat figuurlik-gesproke immergroen en ook dinamies is. In 'n sekere sin kom hierdie “nuwe lied” bloot op 'n kraakvars — en selfs ook daaglikse — uitdrukking van ons liefde en waardering vir God se genadedade in ons lewens neer.

Oordink God se seëninge in jou lewe. As jy 'n nuwe lied moes sing, wat sou dit wees?

Here, wie mag bly in U tempel?

Lees Psalm 15. Wie is waardig om die Here in sy teenwoordigheid te aanbid?

Die antwoord wat in hierdie psalm gegee word, is opsomming van die vereistes wat reeds in die wet en die profete verskyn: dié wie se dade en wie se karakter die lewendende God weerspieël, m.a.w. dié wat “doen wat reg is” en wat die Here “met hul hele hart liefhet” (lees *Miga 6:6-8*, *AFR20*; *Deut. 6:5*, *OAB*, *woordorde aangepas ter wille van konteks*). Die heiligdom was ’n gewyde plek, en alles en almal daarbinne, insluitende die priesters, was ook heilig. Heiligheid is dus verpligtend vir enigeen wat die tempel wou betree. Die heiligheid wat Israel moes hê, was dus omvattend, waarin aanbidding met moraliteit gekombineer is, ’n moraliteit wat alle sye van die lewe gedek het. Die wet het God aan sy volk gegee sodat hulle hul hoogste potensiaal kon bereik, te wete, om ’n priesterlike koninkryk te wees. Dié koninklike priesterdom behels o.a. om ’n heilige lewe voor God te lei en om die verbondsseëninge na ander nasies te neem.

Lees Psalm 24:3-6 en Psalm 101:1-3. Wat beteken dit om heilig te wees?

Om “’n Rein hart” te hê (*AFR20*) oftewel om “suiwer van hart” te wees (*OAB*), is die deuslaggewende eienskap voor God. Die Hebreeuse woord wat as “rein” of “suiwer” vertaal word, tamim, dra die begrippe “volledigheid” and “heelheid” oor. ’n “Heel” wingerd is ongeskonde — presies soos dit moet wees, gesond (*Eseg. 15:5*, *AFR20*). In antieke Israel moes diereoffers tamim, oftewel sonder gebrek, wees (*Lev. 22:21-24*). ’n Mens se praatjies is sonder gebrek wanneer jy die eerlike waarheid praat (*Job 36:4*). ’n Volmaakte hart is dus soos *Psalm 24 vers 4* aandui: iemand wat “suiwer van hart” is (*OAB*), wat integriteit het (*Ps. 15:2*). Dit is ’n hart wat soek na die wil van die Here (*Ps. 24:6*) en wat deur sy vergifnis genees is (*Ps. 51:2-10*). ’n Onberispelike lewe spruit uit die erkenning van God se wesenlike genade en geregtigheid. Die genade van die Here inspireer sy dienaars tot ’n godvresende lewe en stel hulle daartoe in staat. Dit kom daarop neer dat ’n mens in onverstoorde gemeenskap met God, onderworpe aan sy Woord, leef. Die getuienis van ’n toegewyde en vrome lewe is slegs tot lof en eer van die Here, en nie die eie-ek nie. Let daarop dat meerderheid van die vereistes in Psalm 15 in die ontkenende vorm uitgedruk word (*Ps. 15:3-5*). Hierdie vereistes is nie om in guns by God te kom nie. Nee, die vermyding van dinge wat skeiding tussen ons en die Here bring, is die hoofsaak hier.

Ons moet dinge vermy wat skeiding tussen ons en God bring. Hoe verbind ’n mens jou doelbewus tot die vermyding van hierdie dinge? Anders gestel: wat is die innerlike vertrekpunt om te wil nie sê? Dink aan voorbeelde van hierdie dinge wat vermy behoort te word. Hoe vermy ’n mens dit aktief?

Maak Sy majesteit bekend onder die nasies

Lees Psalm 96. Watter menigvuldige aspekte van aanbidding word in hierdie psalm genoem?

Aanbidding sluit die volgende in: om tot God te sing (*Ps. 96:1, 2*), om sy Naam te prys (*Ps. 96:2*), om sy goedheid en grootsheid te verkondig (*Ps. 96:3, 4*) en om offerhande na sy tempel te bring (*Ps. 96:8*). Benewens hierdie oorbekende eienskappe van aanbidding, beklemtoon Psalm 96 een wat nie so voor die hand liggend is nie: die ewangeliese dimensie wat spruit uit die verkondiging van God se koninkryk aan ander mense (*Ps. 96:2, 3 en 10*).

Tog is die sing van liedere, die loof en prys van die Here, die bring van offerhande, asook die verkondiging van die ewangelie nie losstaande handeling nie, maar uiteenlopende uitdrukkings van dieselfde praktyk: aanbidding. Die verkondiging van God se verlossing aan alle nasies gee beslag aan lofprysing en inhoud aan aanbidding. Let op hoedat die redes vir aanbidding netjies by die boodskap wat aan die nasies verkondig word, aansluit: “Want die Here is groot en baie lofwaardig” (*Ps. 96:4, OAB*), “Want al die gode van die volke is afgode, maar die Here het die hemele gemaak” (*Ps. 96:5, OAB*), asook “Die Here regeer” (*Ps. 96:10, AFR20*) en die sinsnede “want Hy kom om die aarde te oordeel” (*Ps. 96:13, OAB*). Die doel van ewangelisasie is dus om ander nasies met die volk van God te verenig, en op die ou end, om die ganse skepping byeen te bring ten einde die Here te aanbid (*Ps. 96:11-13*).

Aanbidding spruit uit die innerlike besef van wie die Here is: Skepper, Koning en Regter (*Ps. 96:5, 10 en 13*). Aanbidding behels dus om te onthou wat God in die verlede gedoen het (die skepping), om sy teenswoordige wonderdade te vier (die feit dat Hy die wêreld in stand hou en in die hede regeer), en om in afwagting van sy toekomstige dade te leef (die oordeel aan die voleinding van die wêreld, en ’n nuwe lewe in ’n nuwe hemel en op ’n nuwe aarde).

In Psalms dui die oordeel op die herstel van die goddelike bestel; m.a.w. ’n terugkeer na vrede, geregtigheid en welstand in ’n wêreld wat tans onder ongeregtigheid en lyding gebuk gaan. Gevolglik jubel die ganse aarde in afwagting op God se oordele (*Ps. 96:10-13, Ps. 98:4-9, OAB & AFR20*). Die feit dat die Here ’n regverdige Regter is, dien as ’n bykomende beweegrede om Hom in heiligheid te aanbid en voor Hom te “bewe” (*AFR20*). Dit is ’n waarskuwing om nie daardie aanbidding lig op te neem nie (*Ps. 96:9*). Aanbidding behels beide hope vreugde en geloofsekerheid (*Ps. 96:1, 2 en 11-13*), asook ’n heilige vrees en ontsag (*Ps. 96:4 en 9*).

Die universele oproep in Psalm 96 om die Skepper- en Regtergod te aanbid, vind uiting in die Here se laaste verkondiging van die ewangelie aan die mensdom, te wete die drie-engele-boodskap van **Openbaring 14:6-12**. Dit blyk dat dié eindtydboodskap op allerhande maniere in Psalm 96 geïnkorporeer is, deur die volgende temas: skepping, verlossing (“ewige ewangelie”), aanbidding en oordeel. Al die elemente van die drie-engele-boodskap is daar te vinde.

Vergelyk hierdie psalm met die drie-engeleboodskap (*Op. 14:6-12, OAB*). In watter opsigte verkondig Psalm 96 dieselfde kernwaarhede as die eindtydboodskap wat ons aan die wêreld moet bring?

Wanneer die Here nie 'n behae in offers het nie

Lees Psalm 40:6-8, Psalm 50:7-23 en Psalm 51:16-19. Watter belangrike kwessie word hier aangeroe? Waarom het God nie behae in die offers wat Hy dan Self voorgeskryf het nie? (*Eks. 20:24*).

Net soos die profete veroordeel die psalmdigters allerhande misbruike van aanbidding. Die hoofsaak vir die Here se weersin hier, is nie Israel se offers en feeste opsigself nie, maar in die onderliggende probleem: die fatale gaping tussen aanbidding en geestelikheid.

Die Here bestraf nie sy kinders vir hul slag-, graan-brand- en reinigingsoffers nie, maar vir die boosheid en ongeregtigheid in hul privaat lewens (*Ps. 50:8 en 17-21*). Die boek Psalms preek nie teen offers nie, ook nie teen aanbidding nie, maar wel teen nuttelose offers en sinnelose aanbidding, presies wat hier gebeur vanweë die aanbidders se voortgesette ongeregtigheid.

Wanneer uiterlike aanbiddingsgebare nie met die regte innerlike beweegrede vir daardie gebare gepaardgaan nie, val aanbidding geheel en al plat. Dan word die vormlike korrektheid van rituele 'n soort godsdiens opsigself, met die soeke na God as 'n hartsbelewenis wat wegkwyn. Anders gestel: hoe die rituele uitgevoer word, word die hoofsaak, in plaas daarvan dat dit op die Here wys en Hom as die middelpunt van aanbidding openbaar.

Lees Johannes 4:23 en 24. Watter punt bring Jesus hier tuis wat netjies by die waarskuwing in vandag se psalms inskakel?

Offers opsigself is nie genoeg nie. Wat sou die punt van sulke offers wees indien die harte van diegene wat dit bring onbekeer, ongelowig en sonde spyt oor sonde was? Slegs tesame met inkeer, berou en opregte dankbaarheid vir vergifnis kon die offer van diere, God se goedkeuring as “offers van geregtigheid” wegdra (*Ps. 51:21, OAB; lees ook Ps. 50:14*). Jesus haal die profeet Jesaja aan en stel hierdie probleem soos volg: “Hierdie volk nader My met hulle mond en eer My met die lippe, maar hulle hart is vër van My af” (*Matt. 15:8, kappie verskaf*). Die probleme wat die psalmdigters geïdentifiseer het, was dieselfde wat Jesus ook by sommige mense, veral by die leiers, tydens Sy aardse bediening teëgekrom het.

Met al die lig en kennis waartoe ons bevoorreg is, kan ons as Sewendedag-Adventiste ongelukkig in 'n bepaalde strik beland: om te dink dat ons kennis oor die waarheid en die uitvoer van die rituele wat daarmee gepaardgaan, voldoende is. Hoe kan ons dit voorkom?

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White: “How to Pray” (bl. 39-42, *A Call to Stand Apart*).

Berou — opregte berou — is ’n hoofkomponent van aanbidding: “Berou sluit hartseer oor sonde asook om daarvan weg te draai, in. ’n Mens gee [egter] nie sonde op tensy jy die verskriklikheid daarvan raaksien nie. As jy dit nie in jou binnenste opgee nie, kan daadwerklike verandering nie gebeur nie.

“Baie mense sukkel om die ware aard van berou te verstaan. Vele is hartseer oor sonde wat hulle gedoen het en maak uiterlike veranderinge, uit vrees dat hulle die prys vir hulle wandade sal moet betaal. Dit is egter nie bybelse berou nie. Hulle betreur die bitter vrugte wat hulle moet pluk, in plaas van die sonde wat gepleeg is. Dit was die verdriet wat Esau beleef het toe hy agterkom dat hy sy geboortereg kwyt was. Wat van Bileam? Verskrik oor die engel wat met ’n getrekte swaard voor hom staan, bely hy sy sonde omdat hy vir sy lewe gevrees het. Tog was dit nie opregte berou oor sonde nie, geen transformasie van voorneme nie, geen verafskuwing van bose weë nie. Let op Judas Iskariot se woorde na hy sy Meester verraai het. Weemoedig roep hy uit: ‘Ek het gesondig deur onskuldige bloed te verraai’ (**Matteus 27:4, OAB**)” (Ellen G. White, *Steps to Christ*, bl. 22 en 23).

“Alhoewel die Here nie woon in tempels wat deur mense gebou is nie, eer Hy ons met sy teenwoordigheid wanneer ons as sy kinders byeenkom. Wanneer ons dit doen met die doel om sy aangesig te soek, om ons sondes te bely en vir mekaar te bid, belowe Hy om ons deur sy Gees daar te ontmoet. Diegene wat byeenkom om die Here te aanbid, moet egter eers van al hul bose weë afsien. Tensy hulle Hom in gees en waarheid, en in die sieraad van heiligheid aanbid, is hul samekoms nutteloos. Aangaande diegene wat hul hieraan skuldig maak, sê Jesus: ‘Hierdie volk nader My met hulle mond en eer My met die lippe, maar hulle hart is vër van My af’ (**Matt. 15:8 en 9, OAB**; kappie bygevoeg). Diegene wat die Here aanbid, moet dit ‘in gees en waarheid’ doen, ‘want die Vader soek ook mense wat Hom só aanbid’ (**Joh. 4:23, OAB**)” (Ellen G. White, *Prophets and Kings*, bl. 50).

Vrae vir bespreking:

- ① Wat is die aanbidder se grootste offer aan God? (**Ps. 40:6-10, Rom. 12:1 en 2**).
- ② Hoe hou individuele en gemeenskaplike aanbidding onderling verband? Waarom het ons beslis beide nodig? Hoe versterk die een die ander?
- ③ Baie mense meen dat aanbidding net met gebed, die sing van liedere, bybelstudie en bestudering van geestelike leesstof te make het. Hoewel hierdie aktiwiteite onontbeerlik vir aanbidding is, is die vraag net: is aanbidding hiertoe beperk? Gee ’n paar voorbeelde van ander vorms van aanbidding.
- ④ Ellen G. White skryf: “Die werk van die Here behoort nie as sielododend en uitmergelend gesien te word nie. Dit behoort vir ons ’n plesier te wees om die Here te aanbid en deel van sy sending te wees” (*Steps to Christ*, bl. 103). Hoe kan die aanbidding van die Here vir ons ’n plesier word?